

Kuus kuud tagasi seisis keegi täpselt sama koha peal – kõrghoone kahekümne viiendal korrusel, minu töökohaks oleva Manhattani turundusettevõtte Coble & Roy asedirektori kabinetis – ja üritas aknast alla hüpata.

Tema kahjuks (või õnneks) on akent võimalik üksnes kolme tolli jagu kallutada ja tekkiv vahe pole piisav, et täiskasvanud mees suudaks end sealt läbi pressida. Ta küll proovis seda nii palju lahti kangutada, et oma keha avausse mahutada, kuid see ei toimunud. Turvameeskond takistas teda enne, kui ta saanuks kahekümne viie korruse kõrguselt surnuks prantsatada, ja nüüd passib ta mingis New Yorgi osariigi põhjaosas asuvas retriidis, korjab karikakraid või leelutab laulukesi või saab šokiteraapiat või mis iganes värgiga neis kohtades tegeletakse.

Ja nüüd sain tema töökoha endale mina.

Ma tahtsin seda töökohta. Olen seda tahtnud alates hetkest, mil selles firmas tööd alustasin. See on *suurepärane* töökoht. Pärast Quigley pikeerimiskatset ihaldasid seda kõik. Ja nüüd on see minu jagu.

Ja mu uus kabinet on vaimustav. Nahaga kaetud kirjutuslaua-tool sobitub ideaalselt mu lülisambaga ja maksis rohkem kui mu esimene auto. Pruuni nahkdiivani toon klapib täpselt Peruu pähklipuust raamaturiuliga, mis on omakorda ühte värvi keset kabinetti laiutava kirjutuslauaga, tekitades tunde, nagu oleks keegi need valmis meisterdanud ühest puutüvest lõigatud materjalist.

Kuid parim osa on nimesilt kirjutuslual, mis kuulutab kuldsete tähtedega:

Blake Porter
Asedirektor

Vaatan aknast välja, silmitsedes New York City silmapiiri, mida ehivad kuulsad pilvelõhkujad. Lapsepõlves Clevelandis ihkasin üle kõige näha Empire State Buildingut ja nüüd saan ma seda iga päev vaadata. Siis langetan pilgu tänavale: kakskümmend viis korrust allpool sibavad inimesed ringi nagu sipelgad ja autod meenutavad mudeleid, mida ema mulle kunagi kohalikelt hoovimüükidelt soodsa hinnaga soetas.

Milline tohmakas üritab aknast välja hüpata, kui tal on selline kabinet? Tõeline lollpea.

Ta ei suutnud pingega toime tulla. Mina suudan.

Telefon, mille kirjutuslauale jätsin, hakkab sumisema. Pööran pead ja näen ekraanil vilkumas nime *Krista Marshall*, nii et haaran telefoni kätte. On kõnesid, mida väldin, ja kõnesid, millele vastan, kuid siis, kui helistab Krista, vastan ma *alati*.

„Tere, musi,“ ütlen.

„Tere, härra asedirektor,“ kihistab Krista.

Oh pagan, ma ei tüdine sellest veel vähemalt nädal aega.

„Kuidas sul läheb?“ küsib ta.

Silmitsen lauale kuhjatud paberihunnikuid, millele suudavad konkurentsi pakkuda ainult sajad postkastis ootavad e-kirjad. Kui ma korraks tualetti lähen, ootab mind tagasi jõudes kakskümmend sõnumit. Ja ma olen kiire pissija.

Kuid teate mis? Sellest pole üldse lugu. Mind edutati möödunud nädalal turunduse valdkonna asedirektori kohale, sest see töö on mulle jõukohane. Sest ma olen selle *ära teeninud*. Teil on tarvis nädala jagu tööd tunni ajaga ära teha? Suurepärane. Anname tuld.

„Hästi läheb,“ vastan.

„Kas sa jõuad mõne lähema tunni jooksul koju?“ küsib ta.

„Kas tahad, et ostaksin Hiina toitu kaasa?“

Kell on peaaegu kuus ja ma pole asjadega veel kaugeltki ühele poole saanud. Aga ühtlasi olen viimase kuu jooksul üle koduukse sisse kukkunud enam-vähem magamaheitmise ajaks, et süüa külma kaasaostetud toitu või valgubatooni jārada.

Sulgen silmad ja kujutlen oma kihlatut, kes ootab mind Upper West Side'is asuva liivakivimaja elutoas, maasikblondid juuksed pealael seksikas sasisitud krunnis nagu ikka, mustad retuusid ideaalselt ümber piha liibumas.

Tegin talle abieluettepaneku kaks kuud tagasi, briljant-sõrmusega, mis tal loodetavasti pea ringi käima pani, ja pole sest ajast saadik saanud sisuliselt minutitki hinge tõmmata. Me pole saanud korraldada tema soovitud kihluspäidu, meil pole olnud isegi *kihlusõhtusööki*. Ta on kindlasti parema kohtlemise ära teeninud.

„Täna jääb kaasaostetud toit ära,“ ütlen. „Ma tulen varakult koju.“

„Tõesti?“

Tema ilmne hämmastus annab mulle hoogu juurde. „Jah, ja ma viin su välja õhtust sööma.“

„Blake,“ ütleb ta vaikselt, „seda pole ju vaja. Ma saan aru, kui sa pead tööd tegema ...“

„Sina oled olulisem.“ Mu hääletoon on kindel – nii rääkivale inimesele ei öelda ära. „Me läheme välja õhtust sööma, mõnda kenasse kohta, niisiis ära hakka enne midagi näksima. Olen poole kaheksaks kodus.“

Ta tundub rõõmustavat. Ja ma võin kogu selle tööga tegeleda homme. Pealegi on mul sülearvuti, mille saan lahti teha, kui ta on magama jäänud.

Ma jumaldan kodust elu koos Kristaga. Kui olin kakskümmend viis, tundus kooselu naisega mõeldamatu, kuid see on olnud vaimustav. See on sujunud nii hästi, et me koguni otsustasime lemmiklooma võtta, leppides kokku, et see on sissejuhatav praktika enne ühise lapse saamist. Kaalusime kassi või koera, kuid see olnuks liiga suur vastutus, niisiis valisime lõpuks kuld kala. Ta nimi on Goldy. Jajah, ma tean, et kuld kala ei anna kuigivõrd nunnutada, kuid ma olen temasse juba kiindunud.

Kuid ma pean õppima töö- ja eraelu tasakaalustama. Mul oli seda ametikõrgendust vaja, et pakkuda Kristale ja endale soovitud elu – elu, mida ta *väärt* on ja mis on loodetavasti parem sellest,

mida elas mu ema. Vajasin seda meie kodu eest maksmiseks, sest hüpoteegimakse neelas kogu mu palga alla.

Mu pere oli vaene ja see oli talumatu. Isale kuulus väike raua-kauplus ja ta pingutas vahetpidamata, et seda vee peal hoida, niisiis olen astunud samme selle nimel, et *minu* elu kujuneks teistsuguseks. Ma ei taha kunagi muretseda, et elekter võidakse välja lülitada.

Pistan telefoni oma moodsa löikega kallite pükste taskusse. Lõpetan siin mõned asjad ära ja teen siis minekut. Kuid enne kirjutuslaua juurde naasmist heidan viimase pilgu aknast välja. Näen klaasil omaenda ähmast peegeldust: olen pikemapoolne, meeter kaheksakümne kanti, pruunide juustega, mis on alati väga lühikeseks pügatud, kuna neil on tüütu kalduvus lokki kiskuda, ja tumepruunide silmadega, mis asuvad ehk pisut liiga lähestikku, kuid mille pilku on nimetatud tungivaks – ja ma võtan seda kui komplimenti.

„Blake?“

Pööran pilgu aknast eemale. Kabinetiuksel seisab mu bossi sekretär Stacie, rusikas käsi tõstetud ja valmis mu tähelepanu võitmiseks uksepiidale koputama. Ja mu tähelepanu kuulub talle. Sellise seelikuga naine – oo jaa, püha püss, talle kuulub mu täielik tähelepanu.

„Hei,“ ütlen. „Mis toimub, Stacie?“

„Wayne tahab sinuga rääkida.“

Heidan taas pilgu kellale. Aeg on koosoleku tarvis pisut hiline. „Praegu?“

„Ta ütles, et kohe praegu.“

Stacie ei vaata mulle otsa, nagu ta seda tavaliselt teeb. Ta vahib maha, idamaise mustriga vaipa, nagu poleks ta tükk aega midagi huvitavat näinud. Ja mina mõtlen: see on kummaline.

„Hea küll,“ ütlen. „Kohe tulen.“

Aknast eemale pöördudes ja Stacie kannul kabinetist väljudes ei tule mulle hetkekski pähe, et mu elu variseb järgmise viie minuti jooksul mürinal kokku.

Wayne Vincent on mu ülemus olnud viimased kümme aastat, alates sellest ajast, mil lõpetasin New Yorgi ülikooli.

Tema oli see, kes mu tööle võttis. Olen kõige eest, mida turundusest tean, tänu võlgu Wayne'ile. Tema õpetas mind kampaaniaid välja töötama. Tema õpetas mind eelarvet koostama. Tema õpetas mind analüüsima konkurentsi ja turgu. Selle aja jooksul, mil olen teda tundnud, on ta olnud kaks korda abielus, võtnud juurde ja maha umbes kakskümmend kilo ning me oleme üheskoos ära joonud tsisternitäie alkoholi.

Ja hetkel tundub ta olevat *tulivihane*.

Ta istub mu ruumi sisenedes oma mahagonist kirjutuslaua taga – see on minu omast mingi viiskümmend protsenti suurem – ja pörnitseb mind tigidalt. Kui ma kõhklevalt üksel peatun, sihib ta sõrmega laua ees seisvat tooli ja haugatab: „*Istu*.“

Ma ei taipa, milles asi. Olen seda tööd teinud nädala ja seejuures hästi. Ei, lausa *suurepäraselt*. Niisiis, mis see ka poleks, on tegemist mingi arusaamatusega. Tunnen, kuidas mu kukla-karvad asjade käiku ennetades turri tõusevad.

Aga ehkki ta eksib, on ta siiski mu ülemus, niisiis vajun ta ees seisvale toolile. „Kas kõik on kombes, Wayne?“

Ta põimib tursked käsivarred vaheliti võimsale rinnale, mille ümber kalli pintsaku hõlmad suurivaevu kokku ulatuvad. „Ehk ütled sina seda mulle, Porter.“

Ta kasutas mu perekonnanime. Ta ei kasuta kunagi mu perekonnanime.

„Clemente'i kampaaniaga olen järje peal,“ ütlen. „Must variant saab reedeks valmis. Neljapäevaks, kui tarvis.“ Ma saan selle päev varem tehtud. Kellel ikka und vaja on.

Siis ütleb ta midagi šokeerivat. „Sa jagasid Hendersoni kampaaniat.“

„Ma ... Mida?“

Ta peanahk tõmbub taanduva juuksepiiri juurest roosaks. „Sa näitasid meie kampaaniat – *kõike* – meie konkurentidele. Sa lasid neil selle meilt varastada, sa igavene närukael.“

Mida? Mu suu kukub lahti. „Mul pole aimugi, millest sa räägid.“

„Ma tean, mida sa tegid, Blake.“ Ta lõug tõmbleb. „Ma tahan lihtsalt teada, kes oli kontaktisik ja kui palju nad sulle maksid.“

„Wayne ...“

„*Kui palju*, Porter?“

„Wayne.“ Arusaamatus, muud siin polegi. Köhatan. „Ma vannun sulle, ma ei teeks ilmaski ...“

„Puhas pask.“ Süljepiisk tabab mind koos nende rõhutatult välja öeldud sõnadega näkku. „Sa oled vallandatud, Porter. Tee oma kabinet tühjaks ja kasi välja.“

Mida?

„Wayne!“ Kargan toolilt püsti, süda rinnus klõppimas nagu suruõhuvasar. „Sa ei saa ju ometi päriselt mõelda, et ma firmale – sulle – midagi niisugust teeksin. Ma ei tea, kuidas sa saad arvata, et ma võiksin ...“

„Ma ütlesin, *kasi välja*.“

Vastikust väljendav grimass ta näol ütleb mulle, et tegemist pole mingi keerulisemat sorti naljaga. Keegi ei karga kapist üllatustordiga välja, et mind ametikõrgenduse puhul õnnitleda. Ta on surmtõsine. Ta tahab minust lahti saada. Mulle antakse pärast kümnendi jagu kestnud ustavat töörügamist *kinga*. Niisama lihtsalt.

Mu kaenlaalustesse kerkib külm higi. „Palun, kas me saaksime seda arutada?“

„Kasi. Välja.“ Ta haarab lauatelefoni toru, toksides teise käega klaviatuuril numbreid. „Ma kutsun turvamehed sind hoonest välja saatma.“

See juhtub päriselt. Ma ei jää ilma mitte ainult ametikõrgendusest, vaid ka *töökohast*. Mis kurat siin toimub? See peab olema mingit masti arusaamatus.

„Hea küll.“ Tõstan käed püsti. „Ma lähen, aga ... ehk saame seda hiljem arutada.“

Ilme Wayne'i näol annab mõista, et me ei aruta seda mitte kunagi. „Lihtsalt kao välja. Ja pärast seda sigadust ei maksa sul mingit lahkumishüvitist loota. Töötukindlustust samuti mitte. Ma annan su varguse eest kohtusse, va sitakott.“

Suudan üksnes pead vangutada, leidmata vastamiseks sõnu.

Ehkki kell on juba kuus õhtul, viibivad peaaegu kõik veel kontoris ja viimne kui üks neist kuulis iga sõna. Möödun väljudes Stacie kirjutuslauast ja jälle ei vaata ta mulle otsa.

„Stacie,“ ütlen.

„Vabanda mind, Blake,“ pobiseb ta pilku arvutiekraanilt tõstmata. „Ma ei saa mitte midagi teha.“

Selge, kui nii, siis nii. Noh, käigu nad kõik kuradile. Ma leian endale sellest kümme korda parema töö.

Kõnnin häbistatult oma kabineti poole tagasi, töökaaslased minust mõne meetri kaugusel omavahel sosistamas. Chad Pickering rõõmustab kindlasti kõige rohkem: ta lootis, et tal on ametikõrgendus juba kotis, kui mina selle endale napsasin. Kuid kindlasti pole ta ainus, kes juhtunu üle rõõmustab.

Mis ma öelda oskan? Kui tahad elus edasi jõuda, tekib ikka vaenlasi.

Kabinetti, *oma* kabinetti jõudes taipan, et mul pole sealt suurt midagi kaasa võtta. Raamitud foto Kristast. Sulepea, mille vanaisa mulle ülikooli lõpetamise puhul kinkis – ta oli nii uhke, et ma esimesena perekonnas kõrghariduse sain.

Ja ma olen üsna kindel, et võin kaasa võtta ka nimesildi kirjaga „Blake Porter, asedirektor“. Mitte kellelgi teisel siin pole sellega midagi peale hakata.

Haaran impulsivselt laualt nimesildi ja virutan niisuguse jõuga vastu seina, et see jätab värvi sisse krammi. Pooleks murdunud plaadike kukub põrandale. Kontoris valitseb täielik vaikus, kui kõik seda väikest etendust jälgivad. Olgu, las vahivad. Vähemalt ei murdnud ma vastu seina virutades

käeluud, nagu läks selle jobu Craig Silvertoniga, kui ta Robertsi tellimusest ilma jäi.

Astun akna juurde, et veel viimast korda välja vaadata. Toetan lauba vastu jahedat klaasi; mind ei huvita enam, et ma selle ära määrin.

Ja ma mõistan esimest korda oma eelkäijat. Sest mul poleks midagi selle vastu, kui klaas puruneks ja ma uperpallitades 350 jala kõrguselt alla, surmale vastu kukuksin.